

היום שבו הגעת לעולם היה היום שבו היושב במרומים החליט שהעולם לא יכול להתקיים בלעדייך .

היום הזה, שבו נלקחת מאיתנו, היה היום שבו הוא החליט, שהוא, פשוט לא יכול בלעדייך. ולקח אותך אליו. הוא נשא אותך על כנפיו אל על, ונתן לך מקום של כבוד לצידו. הוא לקח אותך אליו ונפער פה בור. והבור הזה. הוא עצום. והוא פעור בתוכנו. בתוכי. והוא לא הולך ונהיה קטן יותר עם הזמן. הוא לא נהיה פחות עמוק. הוא פשוט קיים .

אז נכון, הוא נתן לנו אותך במתנה. אותך ואת הזמן איתך למשך זמן מה. אחרי שלקח אותך מאיתנו הוא לפחות השאיר את הזכרונות. לפחות זה .

הנסיעה הקבועה למקום מנוחתך עוברת בדממה. נסיעה שקטה, הכבישים ריקים, העצים בקושי זזים. הכל בהילוך איטי כזה. המלים מתגלגלות בקושי מפי. המחשבות לא ממוקדות בראשי. והרגשות משתוללים בתוך ליבי. איך עברו כבר 5 שנים? איך? הרי אתמול סיימנו תיכון, לפני שעה סיימנו צבא, לפני דקה התחתנו, לפני רגע את עדיין היית פה! חמש שנים?? לא הגיוני בכלל ...

שרון - שום יחידת זמן לא מערפלת את זכרוך. אני כמעט יכולה להושיט יד ולהרגיש אותך. לכרות אוזן ולשמוע אותך. למצמץ ולראות אותך. והלב? הלב מתגעגע אליך. מאוד אז הפעם אין שיר שמדגיש את עוצמת הרגש. אריק איינשטיין בטח יושב שם לידך. שם למעלה. שר לך את השירים שאת הכי אוהבת. השירים שהם הכי את. הקלישאות נשאות קלישאות. הן עוזרות? לא. הזמן חולף לו. השנים, החודשים, השבועות, הימים, השעות, הדקות, הרגעים. זה לא נהיה קל יותר. זה פשוט לא . מתגעגעת ואוהבת. בראש, בגוף, בלב ובנפש.